

KATLEENA
KORTESUO

KUVITTANUT
OSSI PIKKONEN

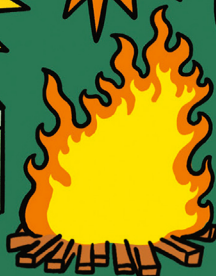
VEEVI

JA AINOPIERU-
VERKKARIT

MUT HEI,
SIITÄ TULI
MAHTAVAA
KONTENTTIA!

HÄSTÄG
VAINREKIJUTOT

TAMMI

KATLEENA
KORTESUO

KUVITANUT
OSSI PIKKONEN

VEEVI

JÄ JIVOPIERU-
VERKKARIT

TAMMI

HELSINKI

*Kiitokset Diabetesliitolle ja kolmelle
diabeetikoperheelle tärkeästä avustanne.*

Sivulla 55 siteerataan Sabaton-yhtyeen kappaletta
Resist and Bite (sanat: Brodén / Sundström)

Teksti © Katleena Kortesoja, 2024

Kuvitus © Ossi Pirkonen, 2024

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-5875-1

Painettu EU:ssa

NUTELLA, ANANAS, LUKIO

– Veevi Viliina Kaurapelto!

Aksun ääni kaikui lukion käytävällä. Se kuulosti yhtä aikaa toruvalta isältä ja kuria vaativalta kersantilta. Aksu esitti just tollaista traagis-tuskaista aina, kun se sai mut kiinni jostain tunaroinnista.

Aksu marssi mua kohti. Sen tukka oli pysyvästi sekaisin kuin jonkun hevikonseritin yleisön käsivarret. Aksun hiukset ei koskaan olleet siististi, koska se pyöritteli niitä ollessaan ajatuksissaan.

Mä olin nähnyt Aksun ruskeat hiukset vain yhden kerran päätä myöten. Se oli ysiluokan päättäjäsissä. Aksun äiti oli kammannut sille geelillä tosi cringen sivujakauksen, joka oli niin alhaalla, että se oli kiinni korvassa. Päättäjäsissä Aksu näytti siltä kuin se piilottelis kaljua. Ei mikään ihme, että sillä oli vieläkin traumoja siitä kampauksesta.

Aksu käveli mun luo ja ojensi harmaata reppuaan mulle selitystä vaatien. – Kato tänne.

Mä nousin oppilaskunnan hankkimasta rumasta nojatuolista, otin repun ja vilkaisin Aksuun. – No mitä?

– Onko toi saakeli sun eväsleipä, joka on liimautunut tonne mun repun pohjalle?

Mä kurkkasin sisään. – Nääh, ei se ole. Mulla on tänään eväänä persikka-kinkku-voileipä, kato vaikka. Ojensin liiskaantunutta leipääni Aksulle, joka nyrpisti nenäänsä.

Mä vilkaisin Aksun repun pohjalle uudelleen. – Oisko se muuten mun eilinen leipä?

– Hyi hitto, mä laitoin sinne just mun käteni!

– Oota mä maistan sitä leipää. Onks siinä Nutellaa?

– Mä tapan sut.

Mä yritin rauhoitella Aksua, ettei sen otsasuoni katkeais turhaan.

– Etkö sä siis ole eilen katsonut ollenkaan koulun jälkeen sun reppuun? Sä oisit voinut syöttää ton leivän kotona Neposelle.

– Ei koirille saa antaa Nutellaa kun siinä on kaakaota. Sitä paitsi enhän mä ikinä avaa reppua koulun jälkeen.

Se oli kyllä totta. Aksu teki aina kaikki kotitehtävät tunnilla, ja yleensä se oli monta kappaletta muuta ryhmää edellä. Lukion toka luokka oli vasta alkanut, mutta Aksu oli jo tehnyt läppärillään tehtäviä pitkälle eteenpäin. Se oli yhtä tehokas koulunkäynnissä kuin mä tavaroiden hukkaamisessa.

Mä palautin ajatukset Nutella-leipään ja Aksuun. – Mä saatoin laittaa mun leivän tonne reppuun eilen ajatuksissani, kun mun piti saada kädet vapaaksi.

- Mun reppuun?! Ja miksi sun piti saada kädet vapaaksi?

- No kun mä ompelin sun repun pohjaa kiinni.

Aksun leuka valahti alas. - Mitä?! Milloin sä sen teit? Aksu nosti reppuaan ilmaan. - Ja miksi hitossa mun repun pohjassa on tollasia rumia punaisia tikkejä?

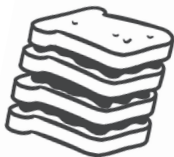
- No kun se repes eilen sillä välin, kun sä kävit hypärillä enkun open luona. Mä aattelin korjata sen sun puolesta.

Aksu haroi hiuksiaan.

- Miten halvatussa se repes? Tää reppu on kestänyt ihan hyvin kuutosluokasta asti!

- Kato kun mä yritin avata ananaspurkkia puukolla.

Ja sit se puukon terä lipsahti sun reppuun.

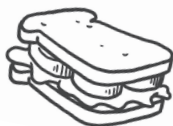

- Minkä ihmeen takia sä avaat ananaspurkkia puukolla? Aksu ei edes ihmeteltyt, miksi mulla oli partiopuukko koulussa, vaan sitä kiinnosti enemmän puukon käyttötarkoitus.

- Se ananaspurkki oli mun eväänä, kun oli pitkä päivä. Ananas-Nutella-leipää, ihan parasta. Mä yritin avata purkkia ihan tavallisesti vetämällä, mutta se metallilenksu jäi mun käteen. Kato vaikka!

Mä avasin Aksun repun sivutaskun ja poimin sieltä eilisen ananaspurkin metallilenkin näyttille.

Aksu ei katsonut, koska se takoi otsaansa hitaassa tahdissa käytävän rapattuun seinään. Mä kohautin olkiani ja jatkoin: - Se

lenksu irtosi. Ja sit mä aattelin, että onneks mulla on mun partiopuukko mukana, kun mä olin menossa partioon.

– Niin?

Se oli Aksun tukahtunut ääni, joka kuului jostain seinän ja Aksun posken välistä.

– No mä aattelin, että kyllä mä saan yhden säilykepurkin auki puukolla. Ja sitten mä tajusin, että sitä ananaslientä voi roiskahtaa mun housuille. Sen takia mä nostin ton sun repun suojaksi syliin. Kato kun sun reppussa on tää vedenkestävä Goretex-kalvo.

– Ja sä saakeli teit siihen reiän puukolla?!

– Sori, se oli vahinko. Mun piti kertoa siitä sulle eilen, mut mä unohdin.

Mä yritin keksiä keinoa, jolla sais Aksun paremmalle tuulelle: – Mut aattele positiivisesti. Jos mä en ois ottanut sun reppua syliin, niin toi reikä ois mun reidessä.

Aksu nosti päätään seinästä ja katsoi mua alta kulmiensa. Sen hiuksiin oli tullut pieniä hiutaleita valkoisesta rappauksesta. Aksu sanoi hyvin hitaasti tavu kerrallaan: – Ootko sä avannut ananaspurkkeja myös sun otsaa vasten? Sun päässä on nimittäin ihan halvaton iso reikä.

– Haluutko vaihtaa reppuja? Mä voin kyllä ottaa ton pohjasta korjatun.

– Ei kiitos. Mä en halua sun reppua, koska toi toinen olkain on tehty hiton ilmastointiteipistä.

– Ei sitten. Mut haluutko sä ton Nutella-leivän?

- En.
- Mä voin pyyhkiä sun rystyset.
- ET.

MUSTA TULEE VARTIONJOHTAJA (TAI SIIS LUOTSI TAI JOTAIN)

Mä olen harrastanut partiota koko mun ikäni. Tai mä en oikeestaan edes tiedä, onko partio mulle harrastus vai lähempänä elämäntapaa. Mä tykkään siitä vaihtelusta, jota partiossa on: välillä metsässä, välillä kaupungilla ja välillä tosi oudoissakin paikoissa. Nuorempana, kun mä olin tarpojaikäinen, me yövyttiin kerran paikallisen yrittäjän kasvihuoneessa, ja kerran me käytiin istuttamassa männyntaimia sellasilla poljettavilla istutusputkilla.

Partio on muutenkin aika kätevä harrastus mun kaltaiselle, koska meidän perhe on muuttanut usein ja joka paikkakunnalla on pitänyt löytää uudet kaverit. Me ollaan asuttu tosi monessa paikassa isken tutkimusprojektien takia, ja äiti reissaa pitkin maailmaa joka tapauksessa. Mä olen ollut jäsenenä kuudessa eri lippukunnassa, mikä on ehkä Suomen ennätys. Nykyään mä kuulun hämeenlinnalaisiin Vanajan Varstoihin.

Varstat on tuntunut mulle sopivalta porukalta. Mä lii-

tyin jäseneksi heti kasilla, kun me muutettiin Hämeenlinnaan. Mä olin silloin tutustunut koulussa Aksuun, ja se kehui lippukuntaansa. (Tietty kaikki partiolaiset kehuu aina omaa lippukuntaansa, mutta se oli ehkä Aksun nyökkäilevä tukka, joka vakuutti mut.)

Vanajan Varstat on ikivanha lippukunta, melkein satavuotias. Silloin kun mä kävin ekaa kertaa Varstojen kokoustilassa Pirtillä, se tuntui tosi omituiselta. Seinille oli ripustettu kolkytluvun leiriviirejä Virosta ja Englannista. Vitriinissä oli joitain tummuneita palkintopokaaleja viiskytluvulta. Ovenkarmissa oli raapustetuna kuulakärkikynällä ikivanhoja tuherruksia jostain mustavalkotelkkarien ajoilta: auts-töks-töks ja apuu-va ja kikkelis-kokkellis. Vaikee keksiä mitään nolompaa. Ne pitäis maalata jo piiloon.

Ehkä noista muinaisajoista johtuu, että meillä käytetään jäänteinä vielä joitain vanhoja partiosanoja. Kaikkia meidän ikäsiä johtajia sanotaan Varstoissa vartionjohtajiksi, vaikka virallinen partiotermi ois kai luotsi tai jotain.

Enivei, nyt kun me ollaan asuttu Hämptonissa jo ennätökselliset kolme vuotta, mä päätin ottaa Vanajan Varstoista oman kivan vartion vedettäväksi. Jotenkin ois kiva olla osana tollasen ikivanhan porukan historiaa. Ehkä mäkin kiinnittäisin kokoustilan seinään jonkun viirin tai palkinnon, ja sitten aikanaan 2060-luvun partiolaiset naurais mun kulahtaneille leirimuistoille.

Mä olin aatellut mulle sopivaksi ryhmäksi sellaisia viitosluokkalaisia tarpojaikäisiä, joilla ei vielä ole

murrosikä. Mä johtaisin niitä kisavoittoihin, ja me täytettäisiin palkintovitriiniä pokaa-leilla. Pienet tarpojat katsoivat ihailevasti ylöspäin mun 158-senttistä ylväyttäni. Ne fannittaisi mun jokaista liikettäni ja pitäisi mua vahvana aikuise-na naisena.

Mä kerroin meidän lippukunnanjohtajalle Leinoselle olevani vapaaehtoinen tarpojajohtaja, mutta se sanoi, että mua tarvittais kuulemma jonkun vanhemman porukan vetäjäksi. Ääh. ”Van-

hemmat nuoret” tarkoitti väkisinkin myös pitempiä nuoria ja murrosikäisiä nuoria ja rasittavia nuoria. Mä huokaisin mutta suostuin.

Mä olin soittanut Leinoselle, koska sitä ei saa kiinni millään muulla tavalla. Leinosella ei ole mitään normaalia älykännykkää, vaan sillä on joku ikivanha pökäleen muotoinen näppäinpuhelin, jolla ei pääse nettiin eikä edes wappiin. Tekstiviestit kai menis perille, mutta Leinonen ei osaa lukea niitä.

Leinonen innostui mun puhelusta heti, ja se pyysi mut kahville keskiviikkona. Onneks

Leinonen tiesi parhaan keinon saada lukiolainen kuuntelemaan vanhaa ihmistä: ilmainen kahvi ja pulla.

Me treffattiin mun hypärillä koulun vieressä Kahvila Kanelissa. Kaneli oli Aksun mummon omistama paikka, joten meidän lippukunta sai sieltä aina vähän alennusta. Bonuksena Aksun mummo antoi usein meille ilmaiseksi eilisiä leivoksia, jos niitä oli jäänyt yli.

Kahvilassa istui lähinnä lukiolaisia ja eläkeläisiä. Mä katselin tuttua sisustusta sillä välin, kun Leinonen haki meille pullat ja juotavat. Seinillä oli Aksun ja sen pikkuveljen vanhoja piirroksia kehyksissä, ja jokainen tuoli oli eri paria keskenään. Mä olin valkannut sen mustan tuolin, joka oli jäänyt yli Aksun perheen keittiöremasta.

Leinonen toi juomat, istui alas ja hörppi teetään. Se kertoi, että tarjolla ois pieni samoajaryhmä, jossa oli vain viisi 14–16-vuotiasta: yksi kasiluokkalainen, kolme ysiluukkalaista ja yksi ammattikoulun ekalla. Mä irvistin kuullessani ikäeron. Tosi hankala keksiä ohjelmaa porukalle, jossa oli kolmea vuosiluokkaa.

Leinonen kertoi, että sille vartiolle oli muutenkin vaikea löytää vetäjää, koska lippukunnassa oli johtajapula. Vartio oli kutistunut viimeisen vuoden aikana, kun tosi moni jäsen oli jo jättänyt partion. Joskus aikanaan ryhmässä oli ollut yli kymmenen jäsentä, mutta nyt enää vain viisi.

Mä haukkasin pullaa, johon olin laittanut voita ja sormisuoলাa. – Mivvafia ne viif famoajaa on?

Leinonen kaivoi mulle takkinsa povarista rullan, jossa oli kumilenksu ympärillä. Leinonen vieritti lenkin

pois ja avasi aarteensa. Se oli muovitasku, ja sisällä oli siisti aanelonen. Siis ihan oikea paperituloste. Leinonen otti sen muovista ja aukaisi paperin pöydälle meidän väliin. Siinä näkyi viisi jättikokoista nimeä puhelinnumeroineen ja syntymäaikoineen. Fonttikoko oli luokkaa kissa. Leinonen ei varmaan edes pystynyt lukemaan pienempää tekstiä. Eikä se taatusti osannut printata yhtään mitään itse, joten se oli varmaan pyytänyt apua lippukunnan sihteeriltä.

Mä en tunnistanut nimilistasta ketään. Se ei tietty ollut mikään ihme, koska mä olin aika uusi Hämeenlinnassa ja listan samoajat oli kaikki mua nuorempia.

– Ok, mä voin varmaan alkaa vetää tätä ryhmää. Aattelini ottaa tähän Aksun johtajapariksi.

Leinonen nyökkäsi. – Hyvä idea. Mitäs Aksu vastasi?

Mä hörppäsin mun piparkakku-kinuski-lakritsi-lattea. – Aksu ei tiedä vielä, että se haluaa ehdottomasti samoajavartion johtajaksi. Mutta mä kerron sille kyllä tänään.

Leinonen onki taskustaan kynän ja käänsi pöydällä olevan aanelosen ympäri. – Mä kirjoitan tähän sulle ylös sen ryhmän muut tiedot: vanhan johtajan yhteystiedot, vartion nimi, kokousaika...

Leinosen ääni haipui, kun se pudotteli ulkomuistista numeroita ja kirjaimia paperille. Mä olin ihan varma, ettei sillä ollut ainuttakaan numerotietoa tallennettuna pökälepuhelimeen, koska se ei osannut käyttää tallennustoimintoa. Se todennäköisesti vain muisti ihmisten numerot ulkoa.

Leinonen kirjoitti vähän aikaa omituisella käsialallaan. Se oli varmaan opetellut kaivertamaan kaunoa joskus 1800-luvulla savitauluihin, koska aikaa kului ihan älyttömästi erikokoisiin silmukoihin ja kiemuroihin. Käsiala oli epäselvää ja överin koristeellista.

Mä vilkaisin kahvilan seinäkelloa ja tajusin olevani myöhässä kemiantunnilta. Mä nappasin paperin pöydältä, kiitin Leinosta ja työnsin keskeneräisen voi-suolapullan taskuun. – Täytyy juosta tunnille. Nähdään!

Leinonen nosti muovitaskua ja huusi mun perään: – Tarvitsetko tätä suojataskua? Se paperi ryppääntyy!

Kemiantunnin jälkeen mä kerroin Aksulle, että me aletaan vetää samoajavartiota. Aksu oli äärimmäisen innostunut. – Mitä hittoa nyt taas?

Me käveltiin käytävällä kohti portaikkoa, ja mä käännyin katsomaan Aksua vakuuttavasti.

– Juu juu. Sitä paitsi harrastuksilla saa kerättyä lukion opintopisteitä.

Mä osasin vetää oikeasta narusta, koska Aksun silmät lopettivat pyöräyttelyn ja siirtyivät mun kasvoihin. – Ai saa vai?

– Saa. Varsinkin jos me käydään niitä joitain partion johtajakursseja.

Aksulla alkoi aivot raksuttaa. Se oli oikeastaan jo ollut lopettamassa partiota lukion takia, mutta nyt se selvästi mietti asiaa uudelleen. – Ok, mutta mä tulen ensin vain kokeileen. Mä en todellakaan lupaudu yhtään mihinkään pitemmäksi aikaa.

Mä nyökkäsin ja näytin Aksulle mun paperin molem-

mat puolet: tulostetun jättifonttisen nimilistan ja käsin kirjoitetun kääntöpuolen täynnä söheröä. Aksu aloitti nimilistasta ja tutki sitä hetken.

– Ton Jordanin mä muistan, mutta muut on ihan vieraita. Jordan on se, joka puhuu suomea ja enkkua. Pitkä tukka ja bändipaita. Sä oot varmaan nähnyt sen jossain Varstojen tapahtumassa.

– Aa joo, mä sanoin, vaikken tiennyt yhtään kenestä on kysymys.

Aksu oli jo kääntänyt paperin. – Mitä ihmettä tässä lukee? Treeniuikkarit?

Mä otin lapun Aksun kädestä. – Sen vartion nimi. Ööö, Tenaverkkarit?

Aksu otti lapun. – Teräsdyykkarit?

Mä otin lapun. – Tahmafikkarit?

Aksu nappasi lapun ja piti sitä niin korkealla, etten mä ylettänyt siihen. – Eikun Teropleikkarit.

Mä kohautin olkia. – Ainakin tosta kellonajasta saa selvää. Nähdään Pirtillä huomenna kuudelta.

– Pöljä, me nähdään ihan jo huomenna koulussa.

Mä tökin merkitsevästi itseäni ja Aksua rintaan vuorotellen. – Niin, mutta vartionjohtaja Kaurapelto ja vartionjohtaja Berglöf tapaavat huomenna kello kuudelta.

– Meinaatko sä olla partiossa jotenkin erilainen?

– Mä aion olla tolle ryhmälle kannustava esimerkki vahvasta aikuisesta naisesta.

– Lähes aikuisesta, Aksu korjasi ja vilkaisi epäuskaisesti mun taskusta pilkottavaa voi-suolapullaa. – Mun pitää nyt mennä koodauskurssille.

- Aa, no sit mulla on joku muu kurssi. Ööh, jotain ainetta. Tota, jossain luokassa.

Ongin kännykkää taskusta, jotta voisin tsekata lukkarin, mutta puhelin lipesi maahan. Juuri tän takia mulla oli panssarilasi ja silikoninen suojakuori. Mä kumarruin poimimaan kännykkää, mutta Aksu oli jo menossa portaita alas.

- Sulla on kuviksen tunti, Aksu huikkasi olkansa yli. - Kolmosessa.

VANAJAN VARSTOJEN PIRTILLÄ

Torstaina oli kova tuuli. Isoja keltaisia ja punaisia vaah-
teranlehtiä pyöri Pirtin pihassa joka suuntaan. Mä olin
tullut sinne minuutin tarkkuudella oikeaan aikaan. Me
oltiin sovittu Aksun kanssa treffit puoli kuudeksi, koska
meidän piti suunnitella Terhopyykkäreiden tai Terveys-
kikkareiden ekaa kokousta.

Mä olin koulun jälkeen löytänyt eilisen voi-suolapul-
lan mun takin taskusta. Se ilahdutti mua kovasti, koska
mun kinkku-kiivi-voileipä oli loppunut jo iltapäivällä.

Mä olin syönyt pullan matkalla partioon, mutta tuuli
irrotti otsahiuksia letiltä niin, että ne tahmaantui voista
ja sokerista. Mä yritin pyyhkiä irtokarvoja paikoilleen,
mutta ei siitä ollut mitään hyötyä, koska mun kädetkin
oli ihan kuin seiskaluokan köksäntunnilla.

Vanajan Varstojen pieni punainen Pirtti nökötti Aulan-
gon metsän reunassa vanhan alakoulun pihan perällä.
Pirtti oli hirsinen piharakennus, joka oli kai joskus mui-
noin ollut sauna, sitten koulun ulkoleluvarasto ja nykyään

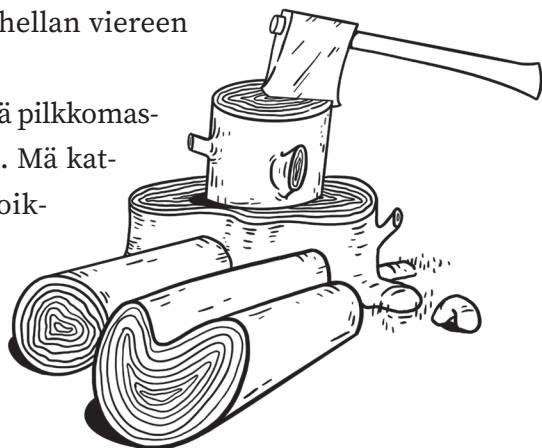
partion kokoustila. Vanajan Varstoilla oli siellä pieni kokoustupa, about nenäliinan kokoinen tuulikaappi ja maailman ahtain vessa, jonka ovi ei pysynyt kunnolla kiinni.

Tupa lämpeni puuhellan avulla, ja polttopuut piti hakea Pirtin takaa ulkokatoksesta. Pirtin piipusta nousi savua, eli Aksu oli jo sisällä sytyttämässä tulia. Oli vasta syyskuun alku, mutta tuuli tuntui kyllä aika kylmältä. Tulet puuhellassa oli hyvä ajatus. Mä päätin hakea lisää halkoja ennen kuin menisin sisälle.

Kävelin Pirtin taakse vanhalle sivurakennukselle. Se oli korkea harmaa lato, jossa oli joskus säilytetty varmaan heiniä tai jotain. Sen päädyssä ulkoseinällä oli halkokatos ja sisällä oli lippukunnan varasto, jossa me säilytettiin telttoja, kevytpeitteitä, kamiinoita, työkaluja ja ensiapukamoja. Vain ladon ovi ja lukko oli uusittu. Mä veikkasin, että sen uuden oven hinta oli ollut enemmän kuin koko ladon arvo. Todennäköisesti ulkoseinästä ois päässyt läpi ihan vain potkaisemalla laudat sisään.

Mä valkkasin halkokatoksesta ohutta mäntyä, koska sillä saataisiin nopeasti lämmintä tupaan. Keräsin niitä sylillisen ja menin sisälle. Tuulikaapissa mä potkin kengät pois jaloista ja kävin kippaamassa pihkaiset klapit puuhellan viereen halkolaatikkoon.

Aksu oli hellan edessä pilkkomasassa pikkukirveellä puita. Mä katsoin sen puuhia. – Moikka, etkö sä oo päässyt puusta pitkälle?

– Teetkö sä taas tikusta asiaa?

– Miltä tuntuu voittaa puujalkakilpailun eka palkinto?

– Kyllä mun jutut ontuu sata kertaa vähemmän kuin sun jutut.

– Sun puupää vaikutt-

Aksu heristi mulle kirvestä, joten mä päätin jättää jutun kesken ja paeta vessaan. Mulla oli muutenkin hirveä vessahätä. Lisäksi mun piti pestä männynpihkat ja sokeritahmat pois käsistä ja hiuksista. Menin vessaan ja lukitsin oven. En mä sitä ois edes laittanut lukkoon Aksun takia, mutta ovi ei pysynyt kiinni, ellei se vanhanmallinen lukkohaka ollut paikallaan.

Vessa oli niin ahdas, että kun mä istuin pöntöllä, polvien ja oven väliin jäi vain sormenlevyinen tila. Kaikki mua pitemmät joutuivat joko pitämään oven raollaan tai istumaan jotenkin vinottain. Käytännössä kaikki pitkät tyypit kävi mielummin Pirtin takana puskapissalla, ettei tarvinnut tunkea itseään Vanajan Varstojen vessakomeroon.

Partio on kyllä outo harrastus. Täällä oppii kaveristaan kaiken, jopa vessatavat. Enkä mä tiedä mitään muuta harrastusta, jossa porukka ois ihan tyytyväistä ahtaassa puulämmitteisessä kokoustilassa ja tällaisessa sovituskoppia pienemmässä vessassa.

Pöntöllä istuessani mä otin vessapaperia. Just kun olin pyyhkinyt, mä tajusin, että mun oikea käsi oli yhä pihkassa ja sokerissa, eikä se pahuksen pyllypaperi irronnut mun kädestä kunnolla. Mä yritin jotenkin pyö-

SISÄLTÄÄ KIUSSALLISTA KONTENTTIA

Veevistä on kiva, kun kalenteri on täynnä puuhaa, ja niinpä hän ottaa johdettavakseen ryhmän yläkoululaisia partiolaisia kaverinsa Aksun kanssa. Uudessa vartiossa on monenlaisia tyyppejä, kuten hevvari Jordan, rehentelevä Kartsari ja ratsastusta harrastava Pinja. Onnistuuko Veevi luomaan vahvan yhteishengen, estääkö Aksu suurimmat vahingot ja selviävätkö vartiolaiset hengissä Veevin kokkailuista? Kaikki huipentuu yhteiseen metsäretkeen, jossa Veevin ja Aksun taidot joutuvat testiin.

Hulvaton nuortenromaani Veevistä, jolla on taipumusta joutua katastrofeihin. Seikkailun aikana kaikki oppivat ainakin ensiaputaitoja – ja ehkä myös nauramaan omille mokilleen!

MUKANA
MYÖS
TAPPAJA-
VESSÄ!

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-5875-1

Kannen kuva: Ossi Pirkonen

